Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Eldste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 27de Juli 1862.

(Fra „Deseret News.")

Broder Taylor gav os imorges en meget interessant Skildring af Evangeliets første Principper, sammenlignet med den christne Verdens Religion. Han paaviste hvilken Myndighed de Christne udførte Ordinantserne med i de forskjellige Tidsaldere, overeensstemmende med deres Fædres Traditioner. Han bemærkede, at de Eldste i denne Kirke gik frem som Apostlerne i Frelserens Dage og forjættede Menneskene den Hellig-Aand paa Betingelse af Lydighed, og sagde tillige, at intet andet Folk end de Sidste-Dages Hellige kunde gjøre dette, da Ingen uden dem have Myndighed dertil.

Jeg troer neppe, jeg kan anvende Tiden bedre end ved at læse et Stykke om vor Myndighed til at optræde paa nævnte Maade. Hvad jeg agter at læse er Herrens Ord til de Sidste-Dages Helliges Kirke saavel som til hele Verden.

„Hører, o I Folk af min Kirke, siger hans Røst, som boer i det Høie, og hvis Øine ere over alle Mennesker; ja sandelig siger jeg: Hører I Folk langt borte, og I, som ere paa Øerne i Havet, lytter tilsammen; thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og Ingen kan undgaae; og der er intet Øie, som jo skal see, ei heller er der noget Øre, som jo skal høre, eller Hjerte, som jo skal gjennemtrænges; og de Ulydige skulle vorde gjennemstungne af megen Sorg; thi deres Ugudeligheder skulle udtales ovenpaa Husene, og deres hemmelige Gjerninger skulle aabenbares; og Advarsels Røsten skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage, og de skulle gaae frem, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem.

See, dette er min Magt og mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem at kundgjøre for Eder, o I Jordens Indvaanere, derfor frygter og skjelver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har bebudet i dem, skal blive fuldbyrder. Og

sandelig siger jeg Eder, at de, der gaae ud og bære disse Tidender til Jordens Indvaanere, dem er givet Magt til at binde de Vantroe og Gjenstridige baade paa Jorden og i Himmelen, ja sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udøses uden Maal over de Ugudelige; indtil den Dag, da Herren skal komme at gjengjelde ethvert Menneske efter sine Gjerninger og tilmaale ethvert Menneske efter det Maal, hvormed det har tilmaalt sine Medmennesker.

„Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at Alle kunne høre, som ville høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, og Herrens Vrede er optændt, og hans Sværd er drukkent i Himmelen, og det skal falde paa dem, som boe paa Jorden, og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ei heller hans Tjeneres Røst, ei heller give Agt paa Propheternes og Apostlernes Ord, skulle udryddes af Folket, thi de ere afvegne fra mine Skikke og de have gjort min evige Pagt til Intet; de søge ikke Herren for at udføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vei og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen er en Afguds Væsen, der vorder gammel og skal forgaae i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

„Hvorfor jeg, Herren, som kjendte de Ulykker, der skulde komme over Jorderige, kaldte min Tjener Joseph Smith og talede til ham fra Himmelen og gav ham Befalinger; og jeg gav ligeledes Befalinger til Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Propheterne: De Skrøbelige af denne Verden skulle opstaae og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle raadføre sig med deres Medmennesker eller forlade sig paa en Arm af Kjød, men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens den Verdens Frelsers Navn, og at Tro maatte tiltage paa Jorden, at min evige Pagt maatte blive oprettet, at mit Evangeliums Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og de Enfoldige indtil Jordens Ender og for Konger og Regenter.

„See, jeg er Gud og har talet det; disse Befalinger ere af mig og bleve givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte komme til at forstaae, og at dersom de fore vild, det da maatte tilkjendegives dem; og at saafremt de søgte Viisdom, de maatte blive underviste; og at dersom de syndede, de maatte blive revsede, saa de kunde omvende sig; og at saafremt de vare ydmyge, de maatte gjøres stærke, og blive velsignede fra det Høie og erholde Kundskab fra Tid til anden. Og at min Tjener Joseph Smith, efter at have modtaget de Nephiters Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog af Guds Naade formedelst Guds Kraft; og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke — den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet og ikke enkeltviis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivenhed; alligevel, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger den Herre Zebaoth.

„Og atter, sandelig siger jeg Eder, o I Jordens Indvaanere: Jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for

alt Kjød; thi jeg anseer ikke Personer og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hasteligen. Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal borttages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredømme, som og Herren skal have Magt over sine Hellige og skal regjere midt iblandt dem, og skal komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumea eller Verden.

„Ransag disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Prophetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

„Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, og jeg undskylder mig ikke; og endskjøndt Himmelen og Jorden forgaaer, skal mit Ord dog ikke forgaae, men Alt skal vorde opfyldt, enten ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres Røst, det er det samme; thi see og giv Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaaer evindeligen. Amen." (Pagtens Bog Side 1—4.)

Hvad troe I om denne Aabenbaring, Brødre? Er der noget Underfundigt heri, eller Noget, som ligner Bedrageri? Nei, dette er Herrens Ord, og det taler for sig selv. Herren har haandhævet denne Aabenbaring indtil denne Dag, og det er Grunden, hvorfor Br. Taylor og de Ældste i denne Kirke fremtræde og forkynde Livsens Ord, og de vide, at de ikke selv have taget sig denne Ære, men ere kaldede af Gud ligesom Aaron. Ligemeget hvor blottet for boglige Kundskaber en Ældste i denne Kirke er, dersom han kun er sit Kald tro, vil jeg anerkjende hans Myndighed. Det gjør intet til Sagen, om han hverken kan læse eller skrive, naar han kun er bleven kaldet og ordineret til Præstedømmet i dette Rige af Joseph Smith eller Nogen af dem, han har ordineret til det melchisedekske Præstedømme, som blev ham givet af Peter, Jacob og Johannes ifølge guddommelig Befaling. Johannes den Døber havde det aaroniske Præstedømme, og det samme havde de Mænd, som holdt Nøglerne til tidligere Huusholdninger. Disse to Myndigheder er det, som gjennemtrænger denne Huusholdning, og som blev beseglet paa Israels Ældster fra Begyndelsen indtil denne Dag.

Hvorfor skulde de Ældste og de Hellige ansee det for saa besynderligt, om de Sendebud, hvem Herren har udsendt, og som have reist Tusinder af Mile med deres Vadsæk i Haanden for at forkynde Evangeliet, skulde være særdeles begunstigede af ham? Den Almægtige har prøvet dem den ganske Dag og har altid været med dem, ja Ingen af Præstedømmet har nogensinde udført hellige Ordinantser, uden Gud har været med ham. Herren kalder paa sine Tjenere og siger: „Jeg vil kundgjøre for Menneskenes Børn, at jeg har kaldet min Tjener Joseph, paa det at Verden maa lades uden Undskyldning."

Joseph Smith vidste ligesaa godt som Herren selv, at han var kaldet af Gud, og at han var udseet til at udføre et Forberedelsesværk for Menneskehedens Gjenløsning. Har Herren nogensinde skuffet Nogen, naar han gav en Forjættelse? Har han nogensinde skuffet en Prophet i Verdens forskjellige Tidsaldere? Nei, aldrig; han har tvertimod erklæret, at Himmel og Jord skal forgaae, men hans Ord skal aldrig forgaae, det skal Altsammen opfyldes. Saaledes er det ogsaa i disse Dage. Alle de Ord, Herren har talet ved sine Tjenere, skulle bogstavelig opfyldes, hvad enten de angaae de Retfærdiges Frelse eller de Ugudeliges Fordømmelse. Dette var Christi Mening, da han sagde: „Himmel og Jord skal forgaae, men mine Ord skulle ikke forgaae." (Matth. 24, 35.) Atter staaer der skrevet: „Jeg vil

være aarvaagen over mit Ord, til at gjøre det," (Jer. 1, 12.) og naar Herren taler ved Esaias om denne Gjenstand, siger han: „Mit Ord, som udgaaer af min Mund, skal ikke vende tomt tilbage, men det skal gjøre det, jeg behager, og det skal lykkes for det, til hvilket jeg sender det." (55, 11.) Vore Ældster forkynde Evangeliet blandt Jordens Nationer, vel vidende, at Herren vil opfylde deres Ord ved den Hellig-Aands Kraft.

Der er kun eet Evangelium, og der vil aldrig blive noget andet til Frelse hverken for denne eller andre Verdener, og dette Evangelium vil frembringe de samme Resultater i hvilkensomhelst Tidsalder det prædikes. Vi vide tillige, at hvemsomhelst, der annammer dette Præstedømme og er tro i dets Tjeneste, vil erholde de samme Velsignelser, Gaver og Kræfter, som i enhver anden Huusholdning. Af denne Grund fyldes Deserets Dale med Nationernes Børn. Den Almægtige har udsendt sine Tjenere for at forkynde Evangeliet; de ere ikke udgangne af egen Drift; havde de gjort dette, kunde de gjerne have prædiket for Menneskene til Dommedag uden Held eller Fremgang, og dette Land vilde fremdeles have været en Ørk, kun befolket af Indianere og vilde Dyr.

Men Herrens Haand var over os, og derfor havde vi ingen Frygt for at bringe Nationerne det Budskab, vi vare udsendte med, og nu er der Tusinder og Tusinder, som kjende Sandheden ligesaa godt som vi, thi de have annammet Evangeliet og faaet et Vidnesbyrd for sig selv. Der levede aldrig en Mand paa Jorden, som annammede Evangeliet i Oprigtighed, uden han har faaet et urokkeligt Vidnesbyrd om Sandheden. Herren har altid indfriet sine Forjættelser og været rede til at give det Vidnesbyrd, som var fornødent for at befæste de Omvendte i den hellige Tro.

Herren har opholdt os som et Folk allesteds og under alle Tilskikkelser. Vi have været som Faar iblandt Ulve — iblandt et Folk, som er fuldt af Traditioner og Overtro. Vi have maattet kjæmpe mod alt dette under vor Mission blandt Menneskenes Børn; men Herren var med os, hvor vi gik, og stadfæstede vort Ord ved Aandens Vidnesbyrd hos de Troende.

Vi begynde at forstaae, at hvad Herren forjættede for en tredive Aars Tid siden, er nu ifærd med at opfyldes, og det bogstaveligt. Er der megen Fred blandt Menneskene? Nei, der er ikke. Freden viger Dag for Dag fra Jorden. I hele Amerika findes der kun Fred i Utah; men alt dette, Sødskende, er forudsagt i Jesu Christi Aabenbaringer for lang Tid siden.

Jeg opskrev en Aabenbaring for over fem og tyve Aar siden, hvori der siges, at Krigen skulde rase baade i Norden og i Syden, og at Nation efter Nation skulde blive hvirvlet ind i det almindelige Blodbad, indtil hele Jorden skulde gjenlyde af Vaabengny. Denne Krig skulde begynde i Sydcarolina, og Tiderne skulde være af den Beskaffenhed, at hver den, som ikke vilde gribe til Vaaben mod sin Næste, skulde nødes til at flye til Zion. Nu kan man begynde at fatte disse Ting; dog Enden er ikke endnu, men den vil komme, ja snarere end Verden aner, og Alt, hvad Propheterne har talt om, skal skee.

De Sidste-Dages Hellige samles hertil i visse Hensigter, som Herren kjender, af hvilke een er, at vi skulle hellige og berede os for det store Værk, som Fremtiden vil afsløre. Vi have bragt dette Værk til forskjellige Nationer, og mange af deres Børn have sagt, at der gives intet andet Evangelium end det, vi

havde forkyndt dem. Christi Evangelium er fuldkomment i alle dets Dele, og Psalmistens Ord passe fortræffeligt paa vor Religion, naar han siger: „Herrens Lov er fuldkommen, som omvender Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er trofast, som gjør den Vankundige viis; Herrens Befalinger ere rette, som glæde Hjertet; Herrens Bud er reent, som oplyser Øinene; Herrens Frygt er reen, som bestaaer altid; Herrens Domme ere Sandhed, de ere retfærdige tillige. De ere ønskeligere end Guld, og end meget fint Guld, og sødere end Honning og Honningkage." (Ps. 19, 8.)

(Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 125.)

Man kjender ikke saalidt til omtrent 4,000 Soles Bevægelse. Vor Sol skal rulle frem med en Hastighed i Rummet af 30 Millioner Miil om Aaret. Astronomen Mädler paastaaer, at vort Solsystem bevæger sig om den klare Stjerne Alcyone i Pleiadegruppen i Stjernebilledet Hercules; mange af de berømteste Astronomer hylde allerede hans Mening, som er bygget paa meget nøiagtige Beregninger af Bevægelsen. Ligeledes har man indenfor Mælkeveiens Grændser truffet paa Masser af Stof, saakaldte planetariske Taager, kosmisk Materie, enten i uregelmæssigt Chaos eller mere eller mindre regelmæssigt ordnet, ligesom ifærd med at samle sig til Kloder og Systemer. Uden Tvivl er det kun en Ubetydelighed af nævnte Stof, som ligger i Mælkeveien; vi have Grund til at antage, at udenfor denne er det egentlige, endnu langt større, umaadelige Forraadskammer af Stof, til utallige, endnu uorganiserede Verdener. I Stjernebilledet Vandmanden have vi en lille planetarisk Taage ligesaa stor som hele vort Solsystem, med en Tverlinie paa over 800 Millioner Miil.

Vi have nu hørt om en Mangfoldighed af Stjerner og Solsystemer, men lidt eller slet Intet om den uhyre Hærskare af mørke Kloder, der ledsage de straalende Sole, fordi vi ikke kunne gjøre disse, der ligge udenfor vort Solsystem, til Gjenstand for astronomiske Iagttagelser. Hvilken en Rigdom og Afvexling, hvilken en Herlighed og Storhed ruller ikke Stjernehimmelen op for vor udødelige Aand? Og hvorlangt strække vore Grandskninger sig ind i Universet? Maaskee kun lidt ud i en lille Krog. Kunne vi Dødelige udstrække en Maalesnor i Evighedernes Dybder, hvor den lette Lysstraale er det eneste Maal, der i Billioner efter Billioner Aar endnu ikke har havt Tid nok til at naae fra mangen en Sol ned til os Jordboere og speile sig i vort Øie? Den meest glødende Indbildningskraft er ikke fyrrig nok til at danne sig en svag Afglands af Firmamentets majestætiske Herlighed. Hvilken en evig Virksomhed og bestandig Organisation!

Vi have nu fattet, at vor Sol med Jorden og alle Planeterne kun er som Draaben i Oceanet, og et Spørgsmaal

paatrænger sig os uvilkaarlig: „Ere da alle hine herlige Kloder beboede?" O, Du lillebitte Menneskeaand, Du spæde Guddomsgnist, udsprungen af din evige Faders Lænder, skal man behøve at svare derpaa? Jorden, hvis Forhold til Solen kun er som en guul Ert til en Kugle paa 2 Fods Gjennemsnit i en Afstand af 220 Fod, vrimler af Liv, selv i Vanddraaben, i Støvgranet; ja Polarisen er opfyldt med Millioner af Skabninger, og Solen og Universets herlige Kloder, der flamme med et saa henrivende Liv, med en saa celestial Glands skulde ikke eie en endnu uendeligere Rigdom end vor mørke Jord? Kun total Uvidenhed og Sneverhjertethed med Mangel paa Eftertanke kan nære Tvivl derom.

Men her er Overgangsstedet fra den menneskelige Viden til den guddommelige Inspiration; her løfter Sløret sig for Propheten og Seeren, for de af Gud inspirerede Hellige, hvem han i sin Viisdom giver denne Gave. Kloder, hvis Afstand ikke kan beregnes, blive nærværende, Himlenes Himle ere aabnede, og Menneskenes Søn skues ved Kraftens høire Haand. Saaledes saae Paulus uudsigelige Ting, og gjennem tre Himles Herligheder. Saa skuede Ezechiel, Daniel, Hoseas og Propheten Joseph Smith tilligemed Sidney Rigdon Guds Herlighed, Himlene aabnede, og sidstnævnte modtoge Aabenbaringen, kaldet Synet, i Pagtens Bog. Himmelens Theologi rækker her ved Inspirationen og Aabenbaringen Astronomien Nøglerne til dens Gaader, til dens Spørgsmaalstegn og Tankestreger.

Mennesket kan i Synden erkjende de grovere materielle Ting og Love i Naturen ved sin lavere Erkjendelse i Forstanden, som de høiere Dyr til en vis Grad ogsaa ere deelagtige i; men de høie og evige Sandheder kan Mennesket kun erkjende efter en høiere Lov, Evangeliets Lov, som er Samfundet med Gud og Deelagtigheden i de høie og evige Kræfter, der udstrømme fra Faderens hellige Væsen. Grundvolden for denne Videnskab er directe Aabenbaring, og Grundvolden for hvert Menneskes Indvielse i denne Videnskab er Evangeliets første Grundsælninger: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse. Da siger Jesus: „Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud."

Her have vi faaet fat i Traaden for den høiere Aabenbarings-Astronomi, der som et Telegraphtoug ligger langs med Helliggjørelsens Vei, hvor enhver Hellig vil netop erkjende Saameget, som han er ydmyg og oprigtig til at forstaae. Vi kunne da gradviis begynde at modtage Grundsætninger, Gaver, Kundskab, Tro og Inspirationens Aand i et større Maal. Freden og Saligheden i det Indre tiltager og overstrømmes af Lys efter Lys, og naar vi til en vis Grad kjende enhver Krog i vort eget Jeg og vedblive i Ydmyghed og Reenhed, vil Sløret begynde at løftes, som skjuler vore Omgivelser. I Syner, Drømme og Anelser vil Aanden efterhaanden lære at blive fortrolig med Kundskaben om det Uforkrænkelige, indtil Mennesket kan samtale med Engle og andre Kloders Beboere og modtage Underviisning, indtil Fylden af al den Aabenbarelse, som er mulig for et dødeligt og forkrænkeligt Menneske at modtage i sin nærværende Tilstand.

Enhver Hellig, som tager Vare paa den Hellig-Aands Gave, liig et kostbart Klenodie, og med Flid ransager Bibelen og de sidste Dages Aabenbaringer og hellige Skrifter, vil finde en aaben Kilde af Kundskab for den forskende Aand. En befrugtende Livskraft vil da fraoven strømme vor Aand imøde og paa en vidunderlig let og hurtig Maade udvikle Sjælsevnerne, saa vi lære som i Billeder at forstaae det Tilkommende af det Nærværende og Forbi-

gangne, det Aandelige af det Legemlige, det Evige og Uforkrænkelige af det Timelige og Forkrænkelige.

Vi lære gjennem Præstedømmet at kjende Guds Regjering paa Jorden, og deraf Himmelens Regjering, Klodernes Bestyrelse, den ene Klodes Præsident overordnet eller underordnet den andens, efter Klodernes indbyrdes Afhængighed, Indflydelse paa hinanden og Regjering af hverandre. Evangeliet lærer os at kjende vor Fader, vort og al Skabningens celestiale Udspring, lærer os vor Aands Herlighed hos Faderen, førend Jorden var organiseret, lærer os, at vi skabtes i hans Billede og efter hans Lignelse, saa naar vi see vor Broder, skue vi vor Faders Billede som i et Speil.

De samme Kræfter og Love, som rulle vor Jord frem i Rummet i sin bestemte Vei, regjere ogsaa alle de øvrige Hærskarer af Kloder, og den samme Aand i Naturen, der gjennemstrømmer al Skabningen og enhver af denne Jords Partikler, gjennemstrømmer ogsaa de øvrige Verdener. Men Organisationens Udvikling og Herlighed er forskjellig, ligefra det planetariske, uorganiserede Taagechaos og gradviis, under en uendelig Rigdom af Udviklingstrin, indtil den høieste og prægtigste Centralsols Herlighed.

Vi forvente en „ny Himmel og en ny Jord, hvorpaa de Retfærdige skulle boe, og Nat skal ikke gives mere," saa lærer Evangeliet. Vor Jord har gjennemgaaet mange Udviklingstrin og er bestandig bleven fuldkomnere; ogsaa den nærværende Periode hælder stærkt mod Enden, da Jorden vil luttres gjennem Ilden og blive omgivet med sit celestiale Lyshav. Himmelen er da paa Jorden. I majestætisk Herlighed vil da den ene Sol rulle udenom den anden, indtil det hele Planetsystem i Sandhed bliver et Solsystem, en Kjæde af straalende, funklende Kloder.

O, hvilken Pragt, og hvilken navnløs Glands udfolder sig ikke i Sjælen ved Betragtningen af disse Ting — og dog ane vi kun i Troen et svagt Glimt af det, som i Fornedrelsen intet Øie har seet, intet Øre har hørt, og intet dødeligt Menneske har kunnet fuldkommen begribe.

Men jeg maa igjen tilbage til det Nærværende og vil slutte disse almindelige Betragtninger med en Fortælling af Irenæus, Forstander i Vienna og Lugdunum fra 177—202, da han blev kastet for Løver og døde som Martyr. Han fortæller i sin 5te Brg, 23de Cap. om Jordens Gjenfødelse til dens oprindelige Herlighed, det celestiale Udspring, om dens Fred og store Frugtbarhed, naar dette skeer — Alt, som han havde hørt det af sine Læreres, Forstanderne Polycarps og Papias' Taler, og som disse, der vare Disciple og indsatte af Apostelen Johannes, igjen havde hørt fortælle af ham, saaledes som Herren selv havde talt til de Tolv. Irenæus skriver: „Herom har man ogsaa et skriftligt Vidnesbyrd af den gamle Papias, en Lærling af Apostelen Johannes og Polycarps Meddiscipel, som har efterladt et Værk i 5 Bøger (hvilke desværre ere ødelagte og findes ikke mere) og melder om dette i den fjerde, og siger, at Herren lagde til: „Hvem der kan troe det, han troe det," men at Forræderen Judas var vantro og spurgte, hvorledes Herren kunde frembringe en saadan Grøde og Herlighed, hvortil Jesus svarede: „Det faae de at vide, som ere der tilstede."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Fra „Millennial Star" optage vi følgende Artikel:

Aarvaagenhed bringer Sikkerhed.

I vore seneste Redactionsbemærkninger have vi gjentagne Gange uden Omsvøb fremsat baade Præstedømmets og de Helliges Pligter, hvilket ene og alene er skeet i den Hensigt at fremme Kirkens Vel, hvormed de Helliges Saliggjørelse er uadskillelig forenet. I alle disse Artikler saavel som i alle vore Taler, hvad enten de indeholde Revselse eller Raad, kan der ikke drages nogen saadan bestemt Grændse mellem Individer, som Mange ønske. Saadanne Instructioner og Irettesættelser maae gives i Almindelighed, og de, som ere i Besiddelse af Herrens Aand, kunne lettelig opdage, hvilken Deel passer til dem. De af de Hellige, som ønske at høste Gavn af alle de Lærdomme, der gives Tid efter anden gjennem Præstedømmet, ville aldrig blive forbittrede, om disse Instructioner ikke altid fremsættes efter deres Ønsker. Propheten Nephi sagde ved en vis Leilighed: „Vee, alle dem, som skjælve og blive vrede, fordi de høre Guds Sandhed; thi see, den, som har bygget paa Klippen, annammer den med Glæde; men den, som har bygget paa Sand, vogte sig, at han ikke falder." Saavidt vi have erfaret, have de Ældste og de Hellige opfattet vore Instructioner og Revselser i den Aand, hvori de gaves, og det er vort oprigtige Ønske, at vore Sødskende vilde opmande sig og iføre sig Retfærdighedens fulde Rustning, saa de kunne være beredte til at møde de kommende Begivenheder.

De Ældste staae som Vægtere paa Zions Volde. Det er deres Pligt at advare Folket, for hvem de ere satte som Skildvagter, naarsomhelst nogen Fare nærmer sig. Dersom de falde i Søvn paa deres Post og lade Sjælens Fjende indsnige sig og anrette Skade iblandt dem, de ere satte til at vaage over, vil Herrens Forbandelse hvile over dem. Der er ingen Tid til Lunkenhed nu. Aandens Paamindelser, Tidernes Tegn, de Helliges Udvikling i Zion og Alt, hvad vi see omkring os, vidner høit og tydeligt om, at Enhver, der bærer den levende Guds Præstedømme, maa være aarvaagen paa sin Post. Vi føle, at en Prøvelsens Dag nærmer sig, dog kunne vi ikke sige, i hvad Skikkelse Prøven vil komme; men skulde den end ikke være forskjellig i sin Natur fra de Prøver, de Hellige have kjæmpet med fra Begyndelsen, udfordres der dog den største Aarvaagenhed og Paapasselighed.

Naar Prøvelserne nærme sig os, komme de gjerne paa en Maade, som vi mindst vente. De angribe os altid paa vort svageste Punkt, og den Mand og Qvinde, som ikke passer paa, er udsat for at falde. Vi have nu længe nydt Fred og Ro — vi sige længe, fordi der sjelden er bleven levnet de Sidste-Dages Hellige langt Pusterum af deres Forfølgere — og netop paa Grund af denne lange Fredstid er det saa meget mere nødvendig at være vaagen. Enhver Hellig skulde leve saaledes for Herren, at hans Aand altid kunde oplyse deres Sind. De skulde staae i nær Forbindelse med deres Gud formedelst hans Aand, saa at de, om de skulde staae

alene i en trodsig Verden, kunde være levende Vidner om Evangeliets Sandhed og Guds Almagt i disse Dage, og saa at de, selv om Præstedømmet fra Zion skulde forlade dem, dog kunde staae urokket og nyde Aabenbaringens Lys og have den Bevidsthed, at Gud leder ethvert af deres Fjed. Vi kunne være forvissede om, at Fordærveren agter ikke at opgive Kampen; nei, han vil kjæmpe, saalænge han har nogen Indflydelse blandt Menneskene. Eftersom Nationerne forhærde deres Hjerte og haardnakket bortstøde Naadens Budskab, Gud har sendt dem, vil Satan faae større og større Magt over dem, fordi Herrens Aand ikke altid vil trætte med Jordens Børn; ja han vil ophidse dem til endnu heftigere Forfølgelse og det bittreste Had mod Guds Værk og de Hellige, om det er muligt.

Fortiden ulmer Forfølgelsens Ild under Asken, og for den Uerfarne kan det synes som om den er aldeles slukket; men et Pust af vor Saligheds Modstander, som fra de tidligste Dage har søgt at udrydde de Retfærdige, kan atter bringe den til at blusse op i vilde Flammer. For dette bør vi som Guds Folk berede os. Vor eneste Sikkerhed bestaaer i nøiagtig at holde hans Bud, som hidindtil har været vor Beskytter, og leve saaledes, at hans Velbehag kan hvile over os. Dersom de Ældste og de Hellige i disse Lande vilde give flittig Agt paa de Raad, som Gud giver dem, kunne vi forsikkre dem om, at de skulle blive friede fra ethvert Onde, som deres Fjender maatte søge at tilføie dem. Herren har sagt, at hans Viisdom er større end Djævelens Klogt, og ved at skjenke sine Tjenere denne Viisdom ville de kunne gjennemskue alle deres Planer og Hensigter, som kun have for Øie at omstyrte Guds Rige. Men dersom de Hellige skulde forhærde deres Hjerter og ringeagte Advarselsrøsten, der lyder blandt dem, hvad Udsigt have de da til at seire over deres Fjender?

Vi have nu begyndt paa et nyt Aar. Aaret 1862 med dets Krige, dets Ulykker tillands og tilvands, dets Hungersnød og frygtelige Elendighed er henrundet for aldrig at vende tilbage. Hvad dette Aar vil bringe, er vanskeligt for os at sige i Enkeltheder. Men Krig raser endnu, Hungeren er endnu ikke formindsket, Nøden hersker fremdeles og en Elendighed, som Sproget neppe formaaer at skildre, findes næsten allevegne. Der er ingen Udsigt til disse Onders Ophør i dette Aar. Hvor skulle de Fattige og Ydmyge søge Befrielse og Sikkerhed? Vi sige de Fattige og Ydmyge, thi hvad de Riges og Overmodiges Skjebne end vil blive, er det fornemmelig førstnævnte Klasse, som disse Onder for Øieblikket ville ramme haardest. Dersom de henvende sig til deres Medmennesker, — uinspirerede Mænd — om Bistand, ville de snart erfare, at disse ere ligesaa hjælpeløse og uformuende som de selv ere, med Hensyn til at skaffe Andet end timelig Lindring.

Hvor skulle de da vende sig hen? Dersom uinspirerede Mænd ikke kunne frelse dem, er der da ingen Røst fra Himmelen? Er der ingen glade Tidender til de Undertrykte fra Lysets salige Boliger, hvor vor kjærlige Skaber throner? Skal Mennesket visne og døe uden at en almægtig Haand rækkes ham til Befrielse for den Skjebne, som Djævlene vilde juble ved at see ham nedstyrtet i? Jo, det Budskab, som i disse Dage lyder blandt Menneskenes Børn, at Herren har talet fra sin høie Himmel og atter har sat sig i nær Forbindelse med Skabningen, er i Sandhed glade Tidender til Salighed og stor Fryd. Den Almægtige har skuet i Naade til sine Børn paa Jorden og har udrakt sin Haand for at redde dem fra uundgaaelig Under-

gang. Herom have de Sidste-Dages Hellige et urokkeligt Vidnesbyrd. Hvordan bør de under disse Omstændigheder handle? Burde ikke Enhver spørge sig selv: Har Du i det forgangne Aar gjort hvad Du skulde gjøre, for at tilegne Dig det fulde Gavn af din himmelske Faders kjærlige Omsorg? Har Du med aabne Øren og reent Hjerte modtaget ethvert Raad, han har givet, og har Du med Ufortrødenhed søgt at føre Dig de Lærdomme til Nytte, som saaledes ere blevne Dig meddeelte? Har Du været saa reen og hellig i Tanken og oprigtig i dine Handlinger, som dit Kald fordrer? Dette er Spørgsmaal, som hver Mand og Qvinde i Kirken bør gjøre sig selv, og naar dette er gjort med Aandens Bistand, og Hjertet er beredt til at give et sanddru Svar, bør man tage den faste Beslutning ved Guds Hjælp at leve overeensstemmende med hans Befalinger og stræbe at gjøre bedre i dette end i afvigte Aar. Dersom Præstedømmet og de Hellige vilde fatte denne Beslutning i al Ydmyghed, da skulle de ikke rokkes, om Herren skulde ville sende dem Prøvelser og Lidelser, thi da ere de grundfæstede paa Klippen; og ved Udgangen af dette Aar, ligemeget hvad vi end maae gjennemgaae, ville vi føle, at det har været et velsignet Aar for os, og at dets Erfaringer og Prøvelser have storlig bidraget til at berede os for en evig Plads blandt de Helliggjorte og Ophøiede i vor Faders Rige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1839. (Fortsat fra Side 127.)

Derfor kunde jeg trøstigt henvende mig til den Gud, som har alle Menneskers Hjerter i sin Haand, og som saa ofte havde friet mig fra Dødens Greb, og det endskjøndt al Redning syntes afskaaren og min Undergang var besluttet, idetmindste af Mennesker; og fra det første Øieblik, jeg betraadte deres Leir, følte jeg, at baade jeg, mine Brødre og vore Familier skulde blive befriede. Ja, den stille Røst, som saa ofte havde tilhvisket mig Trøst i min store Kummer og Nød, bød mig være ved godt Mod og forjættede mig Frelse, hvilket forskaffede mig stor Glæde. Og endskjøndt „Hedningerne fnysede og Folkene grundede paa Forfængelighed," var dog Hærskarernes Herre, Jacobs Gud, min Tilflugt, og naar jeg raabte til ham paa Sorgens Dag, befriede han mig, hvorfor jeg af min ganske Sjæl lover og priser hans hellige Navn, thi endskjøndt „vi trænges paa alle Maader, forsage vi ikke; vi ere tvivlende, men fortvivle ikke; vi ere forfulgte, men ikke forladte; nedslagne, men ikke fortabte." (2 Cor. 4, 8.)

De Helliges Opførsel under de mange Forurettelser og Lidelser, som ere dem tilføiede, har i Sandhed været roesværdig. Deres Mod til at forsvare Brødrene mod Pøbelens Vold; deres Hengivenhed for Sandhedens Sag under de meest trykkende Omstændigheder, som Mennesker mulig kunne udholde; deres Kjælighed for hverandre; deres Beredvillighed til at yde mig og mine Brødre Hjælp, medens vi sukkede i Fængslet; deres Opoffrelser, da de forlode Missouri, og deres Bestræbelser for at hjælpe de arme Enker og faderløse

Børn og sikkre dem et Hjem i et mere gjestfrit Land — alt dette tjener til at hæve dem i alle gode og rettænkende Menneskers Agtelse, og har sikkret dem Jehovahs Miskundhed og et evigt Navn, ja et Navn, uudsletteligt som Evigheden. Deres ædle Daad og heltemodige Handlinger til Forsvar for Sandheden og deres Brødre, skulle bevares i friskt Minde, naar deres Forfølgeres Navne forlængst ere begravne i Glemslens Nat, eller kun erindrede paa Grund af deres Grusomhed og Barbari.

De Helliges Hengivenhed for mig, medens jeg var i Fængslet, skal jeg aldrig glemme, og naar jeg saae dem blive drevne bort og fornærmede af Slutteren og Vagten, naar de kom for at gjøre Godt, for at indgyde os Mod, fremkaldtes der Følelser i mit Bryst, som jeg ei kañ beskrive. De derimod, som ønskede at fornærme os ved deres Trusler og Gudsbespottelser, høstede Bifald og bleve opmuntrede paa det Bedste.

Men Gud være takket, vi bleve befriede, og endskjøndt nogle af vore elskelige Brødre have beseglet Vidnesbyrdet med deres Blod og have lidt Martyrdøden for Sandhedens Sag, skal dog deres Glæde være evig. Lad os ikke sørge som dem, „der intet Haab have;" den Tid nærmer sig hurtig, da vi atter skulle skue dem, uden at forstyrres af de Ugudelige. Ja de, som ere hensovede i Christo, skal han bringe med sig, naar han kommer i sin Herlighed for at beundres dem, som troe, men for at bringe Hevn over sine Fjender og dem, som ikke ere hans Evangelium lydige.

Paa den Dag skulle Enkernes og de Faderløses Hjerter trøstes, og hver Taare paa deres Kinder aftørres. Prøvelserne, de have gjennemgaaet, skulle virke til deres Gavn og berede dem til at leve sammen med dem, der ere udkomne af den store Trængsel, og som have tvættet deres Klæder hvide i Lammets Blod.

Forundres derfor ikke, om I forfølges, men ihukom Frelserens Ord: „Tjeneren er ikke bedre end sin Herre; have de forfulgt mig, ville de forfølge Eder." Alle de Lidelser, de Hellige maae gjennemgaae, er kun Opfyldelsen af Propheternes Ord, som ere udtalte siden Verdens Skabelse.

Vi gjøre derfor vel i at lægge Mærke til Tidernes Tegn, at ikke Herrens Dag skal „overrumple os som en Tyv om Natten." Forfølgelse, Fængsel, Lidelse og Død maae vi vente, ifølge Skriftens Vidnesbyrd, der underretter os om, at deres Blod, hvis Sjæle vare under Alteret, kunde ikke blive hevnet paa dem, der boe paa Jorden, før deres Medbrødre vare ihjelslagne ligesom de.

Dersom disse Rædselsscener havde fundet Sted blandt Barbarer, under en Despots Scepter eller i en Nation, hvor en vis Religion var vedtagen som Statsreligion, og alle andre Troesbekjendelser vare banlyste, da kunde der være Skin af Undskyldning. Men hvem kan fatte, at der i et Land, som roser sig af at være Frihedens og Lighedens Vugge, og hvor Røsten af Seirherrerne, som fordrev vore Fjender, neppe er hendød, hvor vi hyppig have færdet blandt dem, hvis Arme vare blevne hærdede i Forsvar af deres Fædreland og Frihed, hvis herlige Institutioner ere et uudtømmeligt Thema for Philosopher og Digtere, og som have vakt hele den civiliserede Verdens Beundring — hvem kan fatte, hvorledes den heftigste Forfølgelse under disse lovende Omstændigheder kunde blive paabegyndt og den rædsomste Tragedie blive opført af en af disse frie Staters Indbyggere? Hvo kan fatte, hvorledes denne store Republiks Sønner kunde føre Dødsstødet mod de

Institutioner, for hvilke vore Fædre havde fegtet saa mangt et Slag, og for hvilke saa mangen en ædel Patriot havde udgydt sit Blod? og hvorledes der, midt under den almindelige Jubel for vor nationale Frihed, kunde lyde Graad, Jammer og Veeraab? Ja! netop i dette Land samlede der sig en Pøbel, som — ringeagtende de fortrinlige Love, som saameget Blod blev udgydt for, og død for al menneskelig Følelse og den Kjærlighed, som besjælede Frihedskjæmperne — overfaldt de Hellige, fordi deres religieuse Anskuelser afveg fra Andres, og ikke blot ødelagde deres Hjem, fordrev dem og berøvede dem deres Gods, men myrdede mange af Amerikas fribaarne Sønner. Ja en Forfølgelse fandt Sted, som ikke har sin Lige i nyere Tider, og neppe nok i Oldtidens barbariske Tidsaldere. Selv den vilde Indianer maatte blegne ved Beretningen om samme. Det vilde idetmindste have været lidt Trøst, dersom Statens Authoriteter havde været uskyldige i disse Voldsgjerninger; men de ere desværre meddeelagtige i Brøden, og uskyldigt Blod, selv Børns, raabe til Himmelen om Hevn.

Jeg spørger Borgerne af denne mægtige Republik, om saadan en Tingenes Tilstand skal passere upaaagtet, og om Enkers, Faderløses og Fædrelandsvenners Hjerter skulle knuses, og deres Forurettelser lades uden Opreisning? Nei! jeg besværger vor Constitutions Genius. - Jeg appellerer til de frie Amerikaneres Patriotisme at standse denne lovløse og vanhellige Færd, og beder til min Gud, at han vil bevare denne Nation fra de gruelige Følger af saadanne Voldsgjerninger.

(Fortsættes.)

Rettelse.

I forr. Nr. Side 118, Lin. 10 franeden staaer Smyrna istedetfor Antiochien.

Nyheder.

Shanghae, den 6te Novbr. De Allierede have taget Kahding. I Japan hersker stor Forvirring, og de Fremmedes Stilling er meget betænkelig. Taikunen har erklæret sig ude af Stand til at straffe Ophavsmændene til den sidste Mordgjerning og forlanger den engelske Regjerings Bistand. Der gaaer Rygter om, at en blodig Opstand er forestaaende, der blandt Andet skal gaae ud paa at ødelægge Jeddo. — I førstnævnte Stad har Choleraen bortrevet 250,000 Mennesker.

Donaufyrstendømmerne. Rusland har i den sidste Tid begyndt at afsende Vaaben i et forbausende Omfang til Bukarest. Der var ankommet over 1,000 sværtlæssede Vogne. Sagen holdtes saa hemmelig, at Kudskene troede at kjøre med Blommer og Talg. Man mener, at Vaabnene skulle smugles ind i Bulgariet for at understøtte en Reisning mod Tyrkiet; men England, der har contramineret saamange af Ruslands Anslag mod Tyrkiet, vil ogsaa vide at møde dette, især da det i denne Sag kan regne paa kraftig Understøttelse hos Frankrig og Østerrig.

Luftsyn. Kallundborg, den 8de Januar. Igaftes Kl. $6^1/_2$ observeredes heri Byen et mærkeligt Luftphænomen, nemlig en ganske overordentlig stærk Lysning, der

varede nogle Secunder og som oplyste Byen i den mørke Aften saa stærkt, at man kunde skjelne de mindste Ting. Phænomenet, som syntes at have sit Udspring i Nordost, i hvilken Retning det ogsaa ligesom trak sig tilbage igjen, formenes ikke at have været nogen Ildkugle, men syntes meget mere at være et pludselig fremkommet stærkt Blus eller Flamme, som ligesaa hurtigt igjen forsvandt. — Det samme Luftsyn er ogsaa observeret her i Kjøbenhavn.

Ny Opfindelse. Det franske Blad „La Gironde" fortæller, at man har opfundet et nyt Standsnings-Apparat, ved hvilket man i mindre end en Strækning af 200 Alen øieblikkelig kan standse et Jernbanetog. Paa Banen fra Tours til Bordeaux er allerede et Dousin Waggons blevne forsynede med dette Apparat, der er simpelt og lidet bekosteligt. Ved denne Opfindelse sættes man istand til at beherske Togenes Fart og saaledes at forebygge den væsentligste Grund til de fleste Ulykker paa Jernbanerne.

Subskriptionen til Bedste for de nødlidende Bomuldsarbeidere i Frankrig har kun bragt et saare tarveligt Udbytte, skjøndt Bladene, og navnlig „Temps," have gjort Alt, hvad der stoo i deres Magt, for at anspore den offentlige Godgjørenhed. „Journal des Debats" sidste Nr. indeholder meget bittre Beklagelser desangaaende. „Hvis der gives en Kjendsgjerning, — skriver Bladet — som er sørgelig fremfor alle i nærværende Periodes Historie, saa er det den grusomme Ligegyldighed, hvormed de rige eller velhavende Klasser lade Nøden og Elendigheden hærge et af vort Lands største Provindser. Forgjeves have nogle modige Journalister paataget sig det Hverv at skildre Ondet i hele dets Rædsel; forgjeves have de trodset den Fare, en tilsyneladende saa ligefrem og nødvendig Aabenbarelse kunde udsætte dem for paa en Tid, hvor Alt er Fare for Pressen; forgjeves gjentager man hver Dag, at 64,000 Haandvæverier og 14,000 Maskinvæverier pludselig ere standsede af Mangel paa Bomuld for et Tidsrum af flere Maaneder i en Industriegn, der ene pleier at forbruge over Halvparten af den Bomuld, som indføres i Frankrig; forgjeves ere Alle blevne oplyste om, at hundredetusind Arbeidere og deres Familier ere aldeles blottede for Hjælpekilder. En saa hjerteskjærende Skildring har ikke været istand til at forjage den Aandsslovhed, der er en Følge af et allerede langt Afkald paa vor politiske Virksomhed og den maaskee altfor dybe Tryghed, som hos os er fulgt paa saamange Storme! 234,000 Francs! *) det er Alt, hvad de forskjellige Subskriptioner i Paris til Datum have indbragt, medens 10 Millioner selv efter de meest moderate Beregninger vilde være nødvendige — ikke til at fjerne, men blot til at lindre de Lidelser, som Standsningen af Arbeidet medfører." Der anstilles derpaa en Sammenligning mellem den franske og den engelske Godgjørenhed, og der fremhæves, at en eneste engelsk Stad, Liverpool, har givet ti Gange mere til de nødlidende Arbeidere i Lancashire, end Paris og hele Frankrig har givet til de nødlidende Arbeidere i Normandiet!

Ifølge de officielle Beretninger bestod den engelske Orlogsflaade den 1ste Januar dette Aar af 1,014 Skibe af forskjellig Størrelse, deriblandt 85 Linieskibe fra

*) 1 Franc er 34⅕ Sk. danst.

74 til 131 Kanoner, 39 fra 50 til 72 Kanoner, 69 Fregatter af omtrent samme Læstedrægtighed og Hestekraft som Linieskibene med fra 24 til 46 Kanoner, 30 Skruekorvetter paa 21 Kanoner, over 600 Fregatter og andre Skibe paa under 20 Kanoner, og 190 Kanonbaade paa 2 Kanoner og 60 Hestes Kraft, foruden Træ- og Jern-Morteerbaade. Af pantsrede Skibe ere under Bygning: 4 paa 50 Kanoner, 3 paa 34 Kanoner, 2 paa 32 Kanoner og 1 paa 22 Kanoner, endvidere 2 Kubbelskibe efter en nyere Model.

Amerika: Ved Fredericksburg i Virginien har der den 13de Decbr. staaet et blodigt Slag, hvori de Sydlige mistede omtrent 3,000 Døde og Saarede, medens de Nordlige under General Burnsides Commando leed et Tab af 10,000 Døde og Saarede. Den 27de Decbr. begyndte et stort Slag ved Murfreesborough i Tennessee, som fortsattes 5 a 6 Dage. Slaget synes at have været uafgjørende, men ved Postens Afgang ventedes Kampen fortsat. Imidlertid er Tabet umaadelig stort paa begge Sider, og som et Exempel paa Kampens Heftighed meldes, at fire Unionsregimenter mistede alle sine Officerer og Halvdelen af deres Mandskab.

Guds Tempel.

(Ideen efter et gammelt Manuskript.)

Troer Du, at ikkun der, hvor Sangen klinger
Saa smukt og lifligt fra Saamanges Bryst,
Der, hvor man Lov og Priis til Herren bringer,
Ledsaget smukt af Chorets høie Røst,
Der, hvor maaskee Du sad med Haabets Længsel
Og kasted Troens Blik i Himlen ind,
Mens mildt Du følte Trøst i Livets Trængsel,
Kort — der, hvor Brødre talte til dit Sind,
Og Du fornam, det havde Fuldmagts Stempel,
Troer Du, at ikkun der er Herrens Tempel?

Troer Du, at ikkun hist i Vestens Fjerne,
Mod Sidste-Dages store Morgengry,
Hvor over Bjerget straaler Zions Stjerne,
Og Templets Tinder reise sig mod Sky,
Hvor Israels Skarer trindt fra fjerne Egne
Forsamles glad til Lammets store Fest,
Hvorfra Gud ved Apostler allevegne
Indbyder Jordens Folkeslag til Gjest,
Der, hvor Propheten staaer med Fuldmagts Stempel,
Troer Du, at ikkun der staaer Herrens Tempel?

Troer Du maaskee i Jackson, hvor skal stande
Det store Centrumstempel rigt i Pragt,
Og vel paa Morea ved Kedrons Vande,
Naar Juda atter faaer sin gamle Magt,
Naar Jesus ud af Zion som Befrier
Er hilset og velsignet i Guds Navn,
Naar Prøvelsen er endt og Klagen tier,
Og evigt Gjensyn stiller vore Savn.
Troer Du, at ikkun da Du seer Guds Tempel?
Kun Morea og Jackson bær Guds Stempel?

Nei, gaa blot ud en Dag til Skoven ene,
Dvæl der med gudhengivent Sind en Stund,
Der klinger Lovsang fra de tætte Grene,
Thi der er Herrens Huus den grønne Lund;
Kast Blikket mod de høie, hvalte Buer,
Som reistes uden Hjælp af Støvets Haand,
Og ved Naturens Pragt, dit Øie skuer,
Skal varm Begeistring føles i din Aand,
Og der i Bøn, Du mellem Skovens Stammer
Fornemmer i Guds Tempel Aandens Flammer.

Og drag paa Havet ud, hør Stormens Stemme,
Naar vildt den kaster Bølgerne mod Land,
Da vil Du dybt med Ærefrygt fornemme,
At der Guds Storhed ogsaa tolkes kan,
Naar Lynet raser, Bølgen skumklædt stiger,
Snart høit som Taarnet, der vil Skyen naae,
Da snart igjen med Larm tilbage viger,
Da har Gud selv Dig givet at forstaae,
At dette Værk er paatrykt Almagts Stempel,
Der ogsaa kneiser stolt hans Guddoms Tempel.

Og har Du seet, naar Solens Aftenlue
Sank i sin Seiersglands til Nattens Hjem,
Naar Alt blev Stilhed, og paa Himlens Bue
En talløs Hær af Stjerner blinked frem,
Siig, følte Du da ei den Tanke stige
Med Troens Kraft og Ild frem i din Sjæl:
„Nu slumrer Alt, men hist i Lysets Rige
Jeg har en Fader, som kun vil mit Vel,
Her er hans lyse Stjernetempel bygget
Af Nattens tætte, dunkle Slør omskygget."

Ja, viid, Guds Tempel hvælves allevegne,
Bag Templets Muur, som under Himlen blaa,
Begrændses ei af Tid og ei af Egne,
Selv i dit eget Indre bør det staae.
Har Du som Synder bøiet Dig for Lammet,
Og er Du tvættet reen i Daabens Flod?
Har Du din Broder, som ham selv annammet,
I Tro og Gjerning reist det faldne Mod?
Da er Du Verden sat til et Exempel,
Og, som en Hellig, selv et Herrens Tempel.

Da kan Du gaae iblandt den frelste Skare
Med rene Klæder op til Zions Hjem,
Da kan Du skue Babels Dom og Fare
Og Israels Rige bryde herligt frem.
Da kan Du lægge Haanden med paa Værket,
Og bygge Herrens Huus af Kalk og Steen,
Og stor, skjøndt her i Verden knapt bemærket,
Kun al din Gjerning er for Herren reen.
Da skal Du staae engang i Zions Tempel
Med Himlens Præstedom og Guders Stempel.

V. Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.